

Τώρα τὰ σπίτζα μου πουλοῦν, τ' ἀμπέλια μου μοιράζουν, τὴν ἀγάπη μου μ' ἄλλον τὴν εὐλογάζουν.

Συνών. βλογῶ, παντρεύω, στεφανώνω. 2) Ἀμτβ. Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἄ.) Κεφαλλ. Πελοπ. (Διγούρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ.) κ. ἄ.—Λεξ. Μπριγκ. καὶ παθ. Κύπρ. προσβάλλομαι ὑπὸ τῆς νόσου βλογιάς: Ἄσμ.

Τὴ φετινὴ τὴν ἀνοιξί, τοῦτο τὸ καλοκαίρι, μᾶσε βλογιάσαν τὰ παιδιὰ καὶ οὐλα τὰ παλληκάρια Διγούρ. Καὶ μετβ. προσβάλλω τινὰ διὰ τῆς νόσου βλογιάς Ἡπ.: Ἄσμ.

Νὰ μὴν εἶχ' ἔρθει ὁ Θεριοτῆς ὁ θλιβερός ὁ μῆνας, ποῦ βλόγισ' ὅλα τὰ παιδιὰ, ὅλα τὰ παλληκάρια. Μετοχ. 1) Ὁ προσβεβλημένος ὑπὸ τῆς εὐλογίας σύνηθ. 2) Ὁ ἔχων μικρὰ ἐκφύματα ἐπὶ τοῦ φλοιοῦ, συνήθως ἐπὶ ἐλαιῶν Μακεδ. (Χαλκιδ.): Βλογιασμένις Ἰλαιές.

βλογιάρεις ἐπίθ. εὐλογαίς Μεγίστ. Νάξ. (Δαμαρ.) —Λεξ. Περιδ. Βυζ. Μπριγκ. ἰβλογιάρεις Λυκ. (Διβύσσ.) βλογιάρεις σύνηθ. βλογιάρ'ς βόρ. ἰδιώμ. βλουιάρ'ς Εὐβ. (Στρόπον.) Μακεδ. (Σισάν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ. ἀβλογιάρεις Σύμ. ἀβλουιάρ'ς Μακεδ. (Βλάστ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βλογιὰ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. — ἄρις.

1) Ὁ φέρων ἐπὶ τοῦ προσώπου οὐλὰς τῆς νόσου εὐλογίας σύνηθ. Συνών. βλατ-τοκομ-μένος, βλογιαρός, βλογιδοκομμένος, βλογιόκομμένος (ἰδ. βλογιόκοβομαι), *βλογιοκομμενομούρης, βλογιδομούρης, βλογιόκοφτός, βλογιομούρης. 2) Ὁ φέρων εἰς τὸ πρόσωπον λειχήνας Στερελλ. (Ἀράχ.)

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀβλουιάρ'ς καὶ ἐπών. Μακεδ. (Βλάστ.)

βλογιαρός ἐπίθ. Νίσυρ. ἀβλουιαρός Μακεδ. (Βλάστ.) εὐλογιαρός Νάξ. (Γαλανᾶδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. βλογιάρεις κατὰ μετιπλασμόν.

Βλογιάρεις 1. ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἐλένη, τὸν σιχαμερὸν | Τοῦρκον ἀγαπᾷ τὸν βλογιαρόν; Νίσυρ.

βλογιδᾶς ὁ, ἀμάρτ. βλοιδᾶς Πελοπ. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βλογίδι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. — ἄς.

Ἀσθένεια τῶν χοίρων γεννῶσα εἰς τὸ δέρμα κηλίδας ὡς τὰ ἐξανθήματα τῆς νόσου εὐλογίας (τὸ α' συνθετικὸν βλογίδι ἐπὶ τῆς ἀμαρτ. σημ. τῆς βλογιάς 9, δι' ὃ πβ. βλογιδοκομμένος καὶ βλογιδομούρης): Ἐχονσι τὸ βλοιδᾶ τὰ γουρούνια καὶ δὲ βοροῦμε νὰ δᾶ πουλήσωμε.

βλογιδᾶτος ἐπίθ. ἀμάρτ. βλοιδᾶτος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπ. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βλογίδι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. — ἄτος.

Ὁ φέρων ποικίλματα ὅμοια πρὸς τὴν σφραγίδα, διὰ τῆς ὁποίας σφραγίζονται τὰ βλογίδια, ἦτοι οἱ εἰς τὴν ἐκκλησίαν προσφερόμενοι ἄρτοι: Βλοιδᾶτη βεσαέττα Συνών. βλογιδωτός.

βλογίδι τό, Θράκ. (Κασταν. Σιρέντζ.) Πελοπ. (Κίτ. Μάν.) Χίος κ. ἄ. βλοῖδι Ἀμοργ. Ἰων. (Σμύρν.) Πάρ. κ. ἄ. βλοῖδ' Πάρ. (Λεῦκ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βλογῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. — ἰδι.

1) Εὐχὴ ἐκκλησιαστικὴ Θράκ. (Κασταν. Σιρέντζ.): Ἄσμ.

Φτάνουν, παπᾶ, τὰ γράμματα, φτάνουν καὶ τὰ βλογίδια Κασταν. 2) Πληθ., ἡ τελετὴ τῆς στέψεως Ἰων. (Σμύρν.) Χίος κ. ἄ.: Φρ. Ὁ τὰ βλογίδια σου! (εὐχὴ πρὸς τοὺς

μνηστευθέντας, συνών. φρ. Ὁ τὰ στέφανά σου!) Χίος. || Ἄσμ.

Ἀνοίξετε τοῖς ἐκκλησίαις, ν' ἀνοίξουν τὰ μνημόρμα, ἴσως προφτάξ' ἡ μάνα τῆς ἀπάνω Ὁ τὰ βλοῖδια Σμύρν.

Γὰ πέ μου πέ μου, γέροντα, πλακώνω Ὁ τὰ βλοῖδια; — Ἀν εἰν' ὁ μαῦρος σου γοργός, πλακώνεις Ὁ τὰ βλοῖδια Χίος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βλόγα. 3) Ὁ εἰς τὴν ἐκκλησίαν προσφερόμενος ἄρτος πρὸς τέλεσιν τῆς λειτουργίας φέρων τὴν καθιερωμένην σφραγίδα Ἀμοργ. Πάρ. (Λεῦκ.) κ. ἄ.) Πελοπ. (Κίτ. Μάν.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. βλογιὰ 8.

βλογιδοκομμένος ἐπίθ. ἀμάρτ. βλοῖδοκομμένος Ἀμοργ. Πελοπ. (Κίτ. Μάν.) Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βλογίδι καὶ τοῦ κομμένος μετοχ. τοῦ ρ. κόβω.

Ὁ φέρων εἰς τὸ πρόσωπον τὰς οὐλὰς τῆς εὐλογίας (ἐν τῷ ἐπίθ. τούτῳ τὸ α' συνθετικὸν βλογίδι ἔχει τὴν ἀμάρτ. σημ. τῆς βλογιάς 9). Συνών. ἰδ. ἐν λ. βλογιάρεις.

βλογιδομούρης ἐπίθ. Πελοπ. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βλογίδι καὶ μούρη.

Βλογιδοκομμένος, ὁ ἰδ. (τὸ α' συνθετικὸν βλογίδι ἐπὶ τῆς ἀμαρτ. σημ. τῆς βλογιάς 9): Δὲ δὸνε θεοῦ ἄδρα ἐκείνονε τὸ βλογιδομούρη (θεοῦ = θέλω).

βλογιδόσυκο τό, ἀμάρτ. βλοῖδόσυκο Πάρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βλογίδι καὶ σῦκο.

Εἶδος σύκου μικροῦ, στρογγύλου καὶ λευκοῦ.

βλογιδόχορτο τό, ἀμάρτ. βλοῖδόχορτο Πάρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βλογίδι καὶ χόρτο.

Τὸ φυτὸν κυκλάμινον.

βλογιδωτός ἐπίθ. ἀμάρτ. βλοιδωτός Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βλογίδι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. — ωτός.

Βλογιδᾶτος, ὁ ἰδ.: Βλοιδωτὴ βεσαέττα.

βλογικὸς ἐπίθ. ἀμάρτ. Θηλ. βλοῖτσᾶ Σύρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βλογιὰ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. — ικός.

Εὐλογημένος, καλός, εὐοίωνος: Ἡ Τετάρτη εἶναι μέρα βλοῖτσᾶ.

***βλογιόγυρος** ὁ, βλόγυρους Στερελλ. (Καλοσκοπ.) βλόγυρους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βλογιὰ καὶ γῦρος. Τὸ βλόγυρους κατ' ἄνομ.

Ἡ κυκλικὴ ξυλίνη σφραγὶς διὰ τῆς ὁποίας σφραγίζεται ὁ ἄρτος τῆς λειτουργίας. Συνών. *βλογιστερό.

βλογιόκοβομαι ἀμάρτ. βλουκόβουμι Στερελλ. (Αἰτωλ.) Μετοχ. βλογιόκομμένος κοιν. εὐλοκομμένος Ζάκ. βλουγιουκουμμένους βόρ. ἰδιώμ. βλογοκομμένους ἔνιαχ. βλουγουκουμμένους Εὐβ. (Ἀκρ. Στρόπον.) κ. ἄ. βλουγακουμμένους Θεσσ. βλοῖκομμένος Ἡπ. βλουῖκουμμένους Ἡπ. (Ζαγόρ.) κ. ἄ. βλογοκομμένος Πελοπ. (Ἀρκαδ. Κορινθ. Σουδεν. Τρίκκ. κ. ἄ.)—Λεξ. Βλαστ. 396 Δημητρ. βλουκουμμένους Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ. ἀβλουγιουκουμμένους Στερελλ. (Ἀράχ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βλογιὰ καὶ τοῦ ρ. κόβομαι, δι' ὃ ἰδ. κόβω. Τὸ βλουκόβουμι, εὐλοκομμένος καὶ βλουκουμμένους κατ' ἄνομ.

